

Какъ си заплатилъ дълга.

Японска приказка

На улица Тера-Маки въ гр. Киото въ Япония живѣли неотдавна двама съсѣди. Дюгенитѣ имъ били единъ до други. Единтъ билъ богатъ търговецъ. Нѣкои даже го считали за голѣмъ богаташъ. Но той билъ и голѣмъ скжперникъ, и то отъ тѣзи, за които пословицата казва, че съ камъни биха се хранили, ако можеха да живѣятъ. Другиятъ търгувалъ съ риба и се славилъ на всѣкъждѣ съ умѣнието си да я готви хубаво. Особено хубави били неговитѣ пържени риби . . . И затова неговото дюгенче винаги било прѣпълнено съ купувачи. Отъ ранна сутринъ до късна нощъ той пушелъ разрѣзаната риба, нанизана на бамбукови пръчици и пържелъ риби въ кипящо масло, които поливалъ съ особенъ, отъ него измисленъ, сосъ.

Богатиятъ скжперникъ много обичалъ да се ползува отъ чуждото. „Нима не мога да се възползувамъ отъ това вкусно съсѣдство?“ мислилъ си той. И нели скжперникътъ лесно измисля, той скоро се сѣтилъ какво да направи.

Когато дошло врѣме за обѣдъ, той се опжтилъ съсъ своята паничка оризъ къмъ съсѣда си, ужъ на приказка, седналъ близо до димящия ти-